

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2707/2019
03.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Гордана Божиловић Петровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова РС, са седиштем у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж1 118/19 од 20.03.2019. године, у седници одржаној 03.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против решења Вишег суда у Београду Гж1 118/19 од 20.03.2019. године.

Образложење

Правноснажним решењем Вишег суда у Београду Гж1 118/19 од 20.03.2019. године, одбијена је жалба тужилаца и потврђено првостепено решење Првог основног суда у Београду П1 391/11 од 10.01.2019. године, којим је одбијен као неоснован предлог тужилаца за понављање поступка.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужиоци су изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, а због чега ревидент указује на потребу уједначавања судске праксе.

Врховни касациони суд испитао је побијано решење применом члана 412. у вези члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09) који се у овом поступку примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14) и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

У конкретном случају, правноснажном пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4657/13 од 12.12.2013. године, потврђена је првостепена пресуда – Првог основног суда у Београду П1 391/11 од 08.05.2013. године, којом су тужбени захтеви тужилаца одбијени, као неосновани, а којима су тражили да се обавезе тужена да им исплати увећану зараду на име прековременог рада, рада ноћу и рада у дане државних празника за 2008. годину, 2009. и 2010. годину, као и да им исплати регрес за коришћење годишњег одмора, топли оброк и јубиларне награде, како је изреком наведено и тужиоци су обавезани да туженој накнаде трошкове парничног поступка.

Тужиоци су преко свог пуномоћника поднели предлог за понављање правноснажно окончаног поступка (тужилац АА је предлог поднео 10.08.2018. године, а тужиоци ВВ и ББ су предлог поднели 03.10.2018. године), из чије садржине произилази да су предлози изјављени из разлога прописаних чланом 422. став 1. тачка 9. и 10. Закона о парничном поступку, који се у конкретном случају примењује (ревиденти погрешно наводе члан 426. став 1. тачка 9. и 12.). Према изнетим разлозима, предлагач је сазнао да је промењен правни став у предметима са истим или сличним чињеничним и правним основом који је изражен у пресуди Апелационог суда у Београду Гж1 1445/1 од 08.06.2017. године. По оцени подносиоца предлога, промена става у одлучивању о истоветним тужбеним захтевима од стране Апелационог суда у Београду представља нову чињеницу, за коју су тужиоци сазнали после правноснажног окончања поступка у спору по тужби и могућност да то употребе као нови доказ, на основу кога би за њих могла бити донета повољнија одлука да је употребљена у ранијем поступку. Уз предлог су приложили пресуду Апелационог суда у Београду Гж1 1445/17 од 08.06.2017. године и више пресуда Врховног касационог суда.

Према члану 422. став 1. тачка 9. Закона о парничном поступку, поступак који је одлуком суда правноснажно завршен може се по предлогу странке поновити ако странка сазна за нове чињенице или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих је за њу могла бити донета повољнија одлука да су те чињенице или докази били употребљени у ранијем поступку. Према чл. 423. став 2. овог закона, из наведеног разлога понављање се може тражити само ако странка без своје кривице није могла те околности да изнесе пре него што је ранији поступак завршен правноснажном судском одлуком.

У конкретном случају и по оцени Врховног касационог суда, разлози које подносиоци предлога наводе не могу бити основ за понављање правноснажно окончаног поступка. Промењен правни став - правно схватање у касније донетим одлукама апелационог суда, донетим у одлучивању у истоветним чињеничним и правним ситуацијама, не представља нову чињеницу или нови доказ на основу кога би за странку могла бити донета повољнија одлука да је та чињеница или доказ била употребљена у ранијем поступку. Тачније, наведена околност промене правног става, није разлог прописан у члану 422. ЗПП из којег се може поновити правноснажно окончан поступак. Законодавац је као разлог за понављање поступка прописао одлуку Уставног суда и одлуку Европског суда за људска права, а не и одлуке апелационих судова и Врховног касационог суда, када се постојећа пракса мења и право другачије тумачи. Такође, приложена правноснажна пресуда Апелационог суда у Београду обавезујућа је само за странке у том спору, а не и за тужиоце у овој парници против истог туженог.

На основу члана 412., у вези члана 405. став 1. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бисерке Живановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић